

Levensbericht uitgesproken door Johan Snoek

bij de begrafenis van tante Cor (Cornelia De Nooij), overleden 13-3-1994

Ruim vijf jaar geleden waren we hier in "het Maanderzand" ook bijeen, zij het in een heel andere zaal: we vierden toen de negentigste verjaardag van tante Cor met haar.

Ieder heeft zijn of haar eigen herinneringen aan haar. Van het volgende is een deel aan de meesten van ons wel bekend, maar niet alles.

Ze werd geboren, nog volop in de vorige eeuw. Het gezin telde elf kinderen (eigenlijk twaalf maar één meisje was al overleden): zes jongens en vijf meisjes. Cor hoorde bij de jongsten.

De jongens mochten - na de lagere school - een vakopleiding volgen; de meisjes niet. Er was geen geld voor, dus een meisje ging helpen in de huishouding. Tante Cor hield veel van haar vader maar ze heeft hem dit wel kwalijk genomen.

Grootmoeder de Nooij werd getroffen door een beroerte (zoals dat toen nog heette) en bleef éenzijdig verlamd. Dochter Cor verzorgde haar, jaren lang. Daarna heeft ze (betaald uit eigen spaarpot) de opleiding tot apothekers-assistente gevolgd. In korte tijd behaalde ze het diploma; toen verdiende ze haar eigen inkomen in drogisterij Het Gouden Kruis.

Ze had wel willen trouwen, maar het is er niet van gekomen. Soms is ze daar bitter over geweest, maar ze is er niet door verzuurd en later is ook de bitterheid verdwenen.

Ze had een ijzersterk geheugen en was scherpzinnig. Soms kon ze geprikkeld reageren, vooral als ze migraine had. Daar heeft ze jarenlang onder geleden. Later werd ze veel milder.

Toen haar oudere zuster, tante Mien, ziek werd heeft ze ook die jaren lang verzorgd. Zij zelf had een zwakke gezondheid; de reeks van kwalen en operaties die ze onderging vormt een lange lijst. Kort geleden zei een arts tegen haar: "U bent een sterke vrouw". "Dat heeft nog nooit iemand gezegd tegen mij!", was haar antwoord.

Ze zei eens: "Ouderen moeten denken aan de drie b's: belangstelling, beweging en buitenlucht". Op zondag wandelde ze twee keer naar de kerk, tot op hoge leeftijd. Toen dat toch te veel werd, viel de middagdienst af maar dan luisterde ze naar de Ikon radio-dienst: "Dan hoor je ook nog es wat anders".

Ze had zelfkritiek. De drie zusters Mien, Cor en Anna hadden aan het eind van de tweede wereldoorlog een Engelse onderduiker gehad. Tante Cor zei: "Van ons drieën was ik de minst dappere, maar omdat ik Mien en Anna overleefd heb, krijg ik nu de eer en de erkenning; die komen me eigenlijk niet toe." Ik heb toen geantwoord: "Jawel, tante; maar ook U hebt toen Uw leven toch in de waagschaal gesteld; en U hebt die eer en erkenning niet gezocht." "Dat is ook zo", zei ze en haar hart was gerust.

Haar vermogen om te luisteren groeide met de jaren. Haar aandacht voor en meeleven met de ander waren echt. Ze luisterde, en later bad ze dan voor degen die haar bezocht had. Dat zag ze als haar taak.

Ze was gelovig, al jong. Dank zij haar "bovenmeester" Eijgenraam, die onrecht recht-gezet had; en door een preek van ds. Kropveld over de tekst:

"Wie tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen". Ze was vroom, maar niet zeurderig of eng-bekrompen.

Ze vond, dat de Gereformeerden zich met de Hervormden hadden moeten verenigen in 1951, toen de nieuwe Hervormde Kerkorde werd aangenomen. Ze bad voor een oecumenisch project in de nieuwe: wijk. Op vrijdag bad ze voor de dominees, "want die beginnen dan aan hun preek te werken". Al vond ze wel, dat ze daar wat eerder aan zouden mogen beginnen.

Ze had me gevraagd, om in haar uitvaartdienst een levensbericht te geven. Sindsdien zei ze soms iets met een bepaalde nadruk, alsof ze bedoelde: "Dat moet je beslist zeggen". Zo over de eerste vraag van de catechismus over "de enige troost":

"Omdat ik zowel in leven als in sterven het eigendom ben van Christus".

En uit het oude doopsformulier:

"En als we soms uit zwakheid in zonde vallen, dan moeten we aan Gods genade niet twijfelen, noch in de zonde blijven liggen". Daar had ze steun aan.

Ze was - jaren lang nog - gelukkig met haar flatje. De laatste maanden werd ze met liefde verzorgd in "het Maanderzand". Namens haarzelf en namens de familie betuig ik daarvoor onze waardering en dank.

Van de neven en nichten stonden met name Zwerus van oom Piet en Tini, met Piet van oom Jan en Johanna, in de voorste linie. "Eigen kinderen hadden het niet beter kunnen doen", zei tante Cor. Tijdens haar leven is ze soms alleen geweest, maar niet in de nacht van het sterven.

Kort voor het einde vroeg ze of me: "Als ik sterf, zul je dan om me treuren?"

Ik heb geantwoord: "Ja tante, ik zal bedroefd zijn en ik zal U ook missen. Toch zal ik ook dankbaar zijn voor Uw lange en gezegende leven."

Daar was ze het mee eens: "Een lang en gezegend leven".

Moge ook haar nagedachtenis tot zegen zijn.

Ede, 17 maart 1994.